

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

TACKSAMHET – ALLTID OCH FÖR ALLT

Efesierbrevet 5:20 • Predikan G8B 2023-04-09 (Fågelsbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

I dag har vi kommit till en vers som jag skulle tro är en sådan vers som det är lätt att uppfatta som en sorts transportsträcka. En uppmaning till tacksamhet, det skulle man kunna tänka att det är en sådan grej som de bibliska författarna slänger in här och där medan de går vidare till de saker som de egentligen vill ha sagt. Och därför stannar man inte riktigt upp och låter orden verkligen träffa en. ”Tacka alltid vår Gud och Far för allt i vår Herre Jesu Kristi namn.”

Vi är alltså i ett sammanhang där vi för några veckor såg i vers 18 att Paulus uppmanar församlingen att inte berusa sig med vin utan i stället uppfyllas av Anden. Vi såg hur Paulus verkar sätta upp en kontrast mellan deras gamla liv när de samlades på kvällarna och drack vin tillsammans och blev berusade och sjöng och skrattade och tramsade. Så ska de inte göra mer, säger Paulus, eftersom det leder till vårdslöshet. Nej, i stället för att uppfyllas av vin ska de uppfyllas av den helige Ande. Det innebär alltså att vi som kristna har en uppmaning att fortsätta att låta oss uppfyllas av Anden. Men det innebär dessutom att i likhet med berusningen på vin så kommer Anden att påverka oss på olika sätt. Därför ger Paulus fem verb som beskriver vad som händer när vi blir uppfyllda av Anden. De är tydligt kopplade till den huvudsakliga uppmaningen att låta oss uppfyllas av Anden.

De tre första av de verben tittade vi på i förra predikan när vi talade om att tala till varandra med psalmer, hymner och andliga sånger och sjung och spela för Herren i våra hjärtan.

I dag kommer vi till det fjärde verbet i participform, nämligen ”*tackande* alltid vår Gud och Far för allt i vår Herre Jesu Kristi namn.” Och här börjar vi se på allvar vilken övernaturlig inverkan den helige Ande har på oss. Utan den helige Ande och utan att vi har fått nytt liv i Kristus är den här uppmaningen helt bisarr. Att tacka Gud alltid och för allt. ”Alltid” och ”för allt” – vilka ord det är. Det är ord som inte lämnar det minst kryphål. De är hundra procent kategoriska. Hur är det möjligt?

Det finns bara ett sätt och det är i och genom evangeliet. Därför att i oss själva är vi som människorna i de sista dagarna, som Paulus skriver till Timotheos i 2 Tim 3:2, älskare av sig själva och älskare av pengar och dessutom skrytsamma och stolta, och de älskar njutning snarare än Gud.

Sådana var vi. Vi var som kung Nebukadnessar, som det står om i Daniel 4. Kungen gick omkring på taket i det kungliga palatset i Babylon. Han såg ut över den stora staden och ropade: ”här är det stora Babel som jag har byggt upp till en kungavälde med min starka makt, till ära för mitt majestät!”

”Jag, mig och mitt.” Hur kan man vara tacksam då? Ja, det är klart att man kan vara tacksam när allt gått bra eftersom vi då är övertygade att vi verkligen har förtjänat fred och välstånd, att det är vår rätt. Det är förstås fint att vara tacksam då och då, men ytterst sett är det jag som har arbetat hårt och nu får jag njuta lönen av mitt arbete.

När allt bara handlar om jag, mig och mitt kommer tacksamheten att vara en främling i mitt liv. Så länge jag är övertygad om mitt eget självbestämmande och min egen självtillräcklighet så kommer det alltid att finnas ett stort mått av stolthet och skrytsamhet som hindrar verklig tacksamhet.

Men, i evangeliet bryter Gud in, precis som han gjorde med Nebukadnessar. Gud vände upp och ner på honom och visade honom vilken dåre han är. Allt förändrades. Allt han trodde att han hade byggt med egen kraft togs ifrån honom på ett ögonblick. Allt Nebukadnessar tog för givet rycktes bort från honom. Men när den bestämda tiden hade gått fick Nebukadnessar tillbaka allt. Och då säger han,

Daniel 4:31 (SFB-98)

³¹[...] Då lovade jag den Högste, jag prisade och ärade honom som lever i evighet. Hans välde är ett evigt välde, hans rike varar från släkte till släkte.

Självupptagenheten och inkräktheten hör till vårt gamla liv. Då finns inte mycket utrymme för tacksamhet eftersom vi är övertygade att vi verkligen har förtjänat allt det goda vi har. Men i evangeliet visar Gud oss vilka stackare vi är. Han visar oss vår synd och att vi utan hans godhet är helt förlorade. Men han visar inte bara att vi är förlorade i oss själva; han ger oss en väg. Han sände sin Enfödde Son att ta det straff som vi hade förtjänat så att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan få del av hans eviga liv. Det skapar en förundran. Det gör att vi börjar sträcka oss efter ord för att beskriva hur obeskrivligt fantastisk Guds nåd är. Att han frälste en syndare som mig! Det är först när vi drabbats av evangeliet som sann tacksamhet kan bli ett dominerande tema i våra liv. Det är den sortens tacksamhet Paulus talar om här. Det är den sortens tacksamhet den helige Ande ger.

Så låt oss titta på texten. Jag lägger upp predikan i fyra punkter, fyra korta frågor till texten. Paulus uppmanar oss till tacksamhet: (1) *när* ska vi vara tacksamma? (2) *för vad* ska vi vara tacksamma? (3) *till vem* ska vi vara tacksamma? Och (4) *hur* ska vi göra?

När?; för vad?; till vem? och hur? Fyra frågor om vår kristna tacksamhet.

I. NÄR?

Punkt nummer ett: *när* ska vi vara tacksamma? Svaret är: alltid. Alltid.

Det är ett ord som är lätt att förstå och samtidigt så otroligt svårt att ta in. Ska vi verkligen *alltid* tacka Gud? Ja, det är precis det Paulus säger.

Men hur? Vi kan förstå varför det skulle vara så när allt verkar gå väl. När solen skiner och alla har det bra. När vi är så vana vid fred och välstånd att vi tror att det är det normala i världen och alla människors rätt. När vår hälsa är i sin ordning och när hela vår familj varken sitter i fängelse eller ligger på sjukhus eller är förkyld. När vi är medvetna om Guds underverk i skapelsen, när vi tröstas av goda vänner. När vi ser mot Kristi kors och förundras över hur han har burit vår synd och njuter av den glädje och den frihet vi har i honom. Då är det inte svårt att förstå att vi ska vara tacksamma.

Men ordet ”alltid” täcker mer än så. Det täcker de mörka sidorna också. Alltid. Även när sorger rullar in som havets vågor sköljer över stranden. Alltid.

När Paulus skriver till församlingen i Rom påminner han dem i det 15:e kapitlet att,

Romarbrevet 15:4 (SFB-15)

«Allt som har skrivits tidigare är skrivet till vår undervisning, för att vi ska bevara vårt hopp genom den uthållighet och tröst som Skrifterna ger.

När vi läser om hur Gud har handlat med sitt folk i det förflutna ger det oss undervisning och tröst här och nu och ger hopp för framtiden. Det ger oss hopp genom att vi reflekterar över hur Gud har väglett och bevarat sitt folk genom tusentals år.

Daniel

Vi kan gå tillbaka till Daniels bok och det sjätte kapitlet. Där har vi Daniel, som har ryckts bort från sin familj tillsammans med några av sina vänner. Han har förts i fångenskap till Babylon för att hjärntvättas och glömma sin Gud och sin kultur och istället uppfostras till att bli en god babylonisk ledare. Han har inte längre tillgång till de saker och de gemenskaper som formade hans identitet. Men Gud har välsignat honom och gett honom ett visst inflytande. Dock upptäcker han att vissa onda människor ser honom som ett hot och en fiende. Det leder så småningom att han ska kastas i en grop med lejon som ett sätt att avrättas.

När Daniel fått veta att det stiftats en lag att man inte fick be till någon annan än kungen kan vi läsa att han gick till sitt hus, föll ner på sina knän tre gånger om dagen och bad och tackade Gud såsom han tidigare brukat göra (Daniel 6:10).

Det är anmärkningsvärt. Det vore inte så anmärkningsvärt om han tackade Gud när han blev befordrad och fick nya ansvar i Darejaves regering. Det kan vi förstå. Det vore rimligt. Men nu ställs han inför den överhängande risken, för att inte säga att det är ett faktum, att slitas i stycken av lejon. Ändå föll han ner på sina knän och tackade Gud såsom han alltid gjort.

Paulus

Samma sak ser vi hos Paulus. Vi minns hur Paulus och Silas och Lukas och de andra kom till staden Filippi i Apostlagärningarna 16. Paulus drev ut en demon ur slavflicka som hade en spådomsande, vilket så småningom ledde till att folket gick till angrepp mot Paulus och Silas och slet av dem kläderna och piskade dem med många rapp innan de låste fast deras fötter i stocken i den innersta cellen. Där sitter de, med söndertrasade ryggar och fastlåsta fötter. Man skulle kunna tänka sig att de skulle sitta där och fundera över sina livsval. Men texten säger att vid midnatt var de i bön och lovsång till Gud medan de andra fångarna lyssnade på dem.

Så när Paulus skriver till församlingen i Efesos att de alltid ska tacka Gud så vet han vad han pratar om. Det är den sortens liv han själv lever. Han tackar inte Gud bara när allt går bra. Något som är anmärkningsvärt både hos Daniel och hos Paulus är att de är fulla av förnöjsamhet. De investerade inte sin tacksamhet och glädje i goda omständigheter. De såg inte sina omständigheter som ett mål sig självt utan som en del i Guds goda syften med deras liv.

Så när vi ställer frågan ”när” är svaret ”alltid.”

II. FÖR VAD?

När vi går till andra punkten och frågar ”för vad” är svaret lika klart. För allt. Allt. Det innebär det goda, det onda och det fula – vilket vi alla har erfarenhet av.

Paulus började brevet med att påminna sina läsare om Guds fantastiska nåd – att de utvalts innan världens grund blev lagd. Att de friköpts av Gud, att de fått sina synder förlätna och att de adopterats, att de tagits upp som Guds egna och älskade barn. De har fått all andlig välsignelse och skapats för goda gärningar som Gud har förberett för att de ska vandra i dem. Och så vidare.

Och allt detta är Guds verk, vår Gud och Far. Det är han som gett oss allt det här goda. Men nu säger Paulus att vi inte bara ska tacka honom för allt det vi läser om i Efesierbrevets första och andra kapitel. Nej, Paulus säger ”för allt”. Det innebär att vi ställs inför mysteriet med Guds syften för oss. När vi ser allt som händer i våra liv har vi svårt att förstå att det skulle vara del i Guds goda syften för oss.

Då måste vi komma ihåg att vår Gud och Far är helt olik oss. Han är obeskrivligt god mot oss, mer god än vi någonsin kan föreställa oss. Han talar genom profeten Jesaja och säger,

Jesaja 55:9 (SFB-15)
Nej, liksom himlen är högre än jorden,
så är mina vägar högre än era vägar
och mina tankar högre än era tankar.

Den Gud som beskrivs i Bibeln är större än vi någonsin kan föreställa oss. Han kontrollerar allt. Med den Gud vi har finns ingen slump. Det finns ett syfte med hela universum och med hela dess historia. Varje atoms rörelse är enligt Guds fastlagda syfte.

Han är Skaparen. Han är Skapare och Herre. Men för oss som sätter vårt hopp till Kristus är han inte bara Skapare och Herre utan också evig Fader. Och när vi känner honom som evig Fader kan vi också lära oss att gensvara på allt som händer som hans barn, det vill säga som de som lärt känna hans godhet. Jesus påminner sina lärjungar om himlens fåglar som inte sår och inte samlar och ändå föder vår himmelske Fader dem. Han är fåglarnas skapare och Herre. Men han är vår himmelske Fader. Vi kan förtrösta på honom och lita på honom i allt.

Vi minns den välkända bibelversen i Romarbrevet 8:28,

Romarbrevet 8:28 (SFB-15)
Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut.

Guds försyn

Gud är den som försör oss med allt vi behöver. Den bibliska tacksamheten vilar på en bergfast grund av Guds försyn. Guds försyn. Om du inte förstår Guds försyn kommer du inte heller att förstå den bibliska tacksamheten.

En av de första berättelserna vi har som tydliggör vikten av att förtrösta på Gud är berättelsen om Abraham och Isak. Isak går med sin far till platsen där offret ska ske. Han frågar, ”vi har allt utom lammet som ska offras” och Abrahams svar är att Guds själva kommer att förse oss med ett lamm. Det är oerhört. Abraham säger, ”ja, min son. Min älskade son. Det ser mörkt

ut. Jag vet inte hur det ska ske. Men till mitt sista hjärtslag tänker jag lyda honom och lita på hans godhet.”

Vi läser vidare i Bibeln och inser att berättelsen om Gud är berättelsen om hur han förser. Det är ett tema som löper genom hela Bibeln som får livsavgörande konsekvenser. Det är därför Heidelbergkatekesen säger i fråga 26,

[...] Jag förtröstar också på honom, så att jag inte betvivlar att han skall försörja mig med alla kroppsliga och själsliga förnödenheter och att han vänder mig till godo allt ont han sänder mig i denna jämmerdal, eftersom han **kan** göra det såsom allsmäktig Gud och **vill** göra det såsom trofast Far.

//In him I trust so completely as to have no doubt that he will provide me with all things necessary for body and soul, and will also turn to my good whatever adversity he sends me in this life of sorrow. He is able to do so as almighty God, and willing also as a faithful Father.

Vem ska vi vara tacksamma mot? Mot allsmäktig Gud. Mot vår trofasta Far. Därför kan vi vara tålmodiga i varje motgång, tacksamma i vältid och ha tillförsikt inför framtiden eftersom vi vet att inget skapat kan skilja oss från hans kärlek.

Våra liv i ljuset av Guds försyn

Om vi tittar ut i det här rummet och tar alla omständigheter i alla våra liv och försöker att kategorisera dem så kanske vi skulle kunna finna att det finns en grupp här som oroar sig för något som händer just nu. Och så finns det en grupp som oroar sig för vad som ska hända i framtiden. Och så finns det en grupp som är skadade av något som hänt i det förflutna. Och så finns det en grupp som är bekymrade av allt ovanstående.

Även om vi säger att vi är kristna är det anmärkningsvärt hur många av oss som lever våra liv som om vi inte hade en allsmäktig Gud som också är vår trofaste Fader. Det är så många av oss som lever som om vi aldrig hade läst den 139:e psalmen som säger att Gud sammanvävde oss i moderlivet, att vi inte är här av en slump. Att vi inte lever i en värld som är godtycklig och stum, nej, att vårt DNA har bestämts av Gud. Att vår himmelske Fader har skapat oss och format varje del i våra liv både kropp och själ; känsla, vilja och förnuft.

Han har gjort dig till den du är. Om du vill tro att du är född utan syfte, att ditt liv styrs av slumpen och att du kommer att dö in i en mörk oändlighet – ja, då finns det inte mycket jag kan göra för dig, utom att be dig begrunda det faktum att bevisen pekar i en annan riktning, nämligen mot den Gud som ger oss varje hjärtslag och som är värd vår tacksamhet alltid och för allt.

Även om jag är i Kristus, är jag inte vad jag borde vara. Inte heller är jag vad jag kommer att vara. För vår himmelske Fader har börjat ett verk i oss och han kommer att föra det till fullbordan. Det innebär inte att svårigheterna i livet försvinner. Det ändrar inte allt. Jag har fortfarande samma synder som jag kämpar emot. Men den person jag är nu är den person som min trofaste Fader har format mig att vara vid just den här punkten i mitt liv, för sina syften. Han är inte överraskad av min synd, min olydnad mot honom, min arrogans och mitt högmod. Nej, han har låtit också dessa vedervärdiga sidor hos mig verka för att hans syfte ska förverkligas i mitt liv.

Den största av synder

Idag firar vi påsk. Vi firar att Jesus inte bara dog på korset för våra synder utan att han uppstod för vår rättfärdighet. Men har du tänkt på att drama på liv och död som påskan är också är ett uttryck för Guds goda försyn?

På fredagen såg det ut som att allt var förlorat. Det såg ut som att Gud hade tappat greppet. Allt gick fel. Veckan hade börjat så bra med intåget i Jerusalem under folkets jubel. Jesus hade rensat templet och undervisat så kraftfullt. Men under torsdagnattens mörka timmar verkade allt spåra ur. Nu ser vi Guds son, söndertrasad av de romerska piskorna, hånad av både de romerska soldaterna och sina egna landsmän. Men där visste vi inte vad Gud vet, nämligen att varje piskrapp var bestämt av Gud själv. Det var överenskommet mellan Fadern och Sonen innan tidens begynnelse. Varje droppe av spott som träffade frälsarens ansikte var bestämt av hans trofaste Fader.

Guds evigt Enfödde Son, förrådd, torterad, hånad och dödad av de människor han kom för att frälsa. Det är synden över alla synder. Ändå säger aposteln Petrus i sin pingstpredikan att det var efter Guds bestämda plan och beslut som Kristus blev utlämnad. Eller när församlingen bad efter att Petrus och Johannes blivit frisläppta av överstepräster och rådsmännen. De sa, i Apg 4:27, ”Herodes och Pontius Pilatus gick samman med hedningarna och Israels stammar för att utföra det som du med din hand och ditt beslut hade förutbestämt.”

De de inte visste under fredagen var att det skulle komma en söndag där allt det onda skulle göras om intet. Till och med den största av alla synder använder Gud för att låta livet övervinna döden och nåden flöda över oförtjänta syndare. Vad Petrus inte visste när han gav sig ut i natten och grät bittert efter att tre gånger ha förnekat sin älskade mästare var att Gud lät just detta hända för att rusta honom så att han skulle kunna få upprättelse och vara en herde för Kristi får. Petrus feighet, hans olydnad, hans lögn och hans avgrundsdjupa sorg och ångest – allt det lät hans trofaste Fader samverka till det bästa.

Fråga dig själv varför vår kultur, med alla sina bekvämligheter och resurser, all den tillgång på information vi har, all den tillgänglighet av alla sorters service – varför är vår kultur så tyngd av ångest, av självmordstankar och verklighetsflykt?

Det enda svaret på all oro är att vår kultur inte har en himmelsk och trofast Fader som har omsorg om oss. Vet du att du kan lära känna Gud som din trofaste Fader genom att klättra ner från din Nebukadnessar-balkong och istället erkänna att han är den frälsare du behöver?

När ska vi tacka? Alltid. För vad ska vi tacka? För allt.

III. TILL VEM?

Vi går till tredje frågan: *till vem* ska vi vara tacksamma? Svaret är: till vår Gud och Far.

Aposteln Jakob säger

Jakobsbrevet 1:17 (SFB-15)

”Allt det goda vi får och varje fullkomlig gåva är från ovan. Det kommer ner från ljusens Far, som inte förändras eller växlar mellan ljus och mörker.

Denne Gud som är värd all vår lovprisning och tacksägelse är verkligen angelägen om sina barns goda. Och det är klart att han är. När våra barn är små släpper vi dem knappt med blicken. Så fort barnet har ett behov är vi där och gör allt vi kan för att barnet ska må väl. Och allt eftersom de växer försöker vi lära dem så att de mognar och blir mer självständiga och kloka och bättre och bättre kan navigera genom livet utifrån sin lärdom och sina erfarenheter. Vi hanterar inte våra barn godtyckligt! Vi hanterar inte ens våra kläder godtyckligt. Nej, vi går till en garderob och lämnar in våra kläder och så får vi en lapp med ett nummer som vi sedan lämnar tillbaka så att vi får rätt rock tillbaka. Hur tror du din himmelske Fader förhåller sig till dig? Tror du att han slänger in dig i ett rum och så får vi se vad som händer?

Lämnar oss aldrig

Inget som händer hans barn är utanför hans vilja eller utanför hans omsorg. Inget. Det goda, det onda och det fula. Fundera på det. Alla alternativ är ohållbara. Hur svårt och mystiskt detta koncept än är, är det värt att vi tar det på allvar. Att vår trofaste Fader, som har förmåga att göra vad ingen jordisk far kan göra, han stannar hos sitt barn i all evighet. Hebreerbrevet 13:5

Hebreerbrevet 13:5 (SFB-15)

⁵[...] Gud har själv sagt: *Jag ska aldrig lämna dig eller överge dig.*

Aldrig. Det är löftet. Det är löftet i en värld av växlande skuggor. Det är löftet i en värld av farväl. Hela våra liv är fulla av hej och farväl. Vi hälsar människor som vi älskar så att det gör ont och förr eller senare kommer vi att säga farväl. Och det är sant om varje del av våra liv. Min hälsa, mina böcker, mina vänner, mina barn, min fru – allt kommer jag att ryckas bort från, med ett enda undantag, nämligen min trofaste Fader i Jesus Kristus som älskar mig med evig kärlek och som aldrig ska lämna mig eller överge mig.

Matteusevangeliet 7:11 (SFB-15)

¹¹Om nu ni som är onda förstår att ge goda gåvor till era barn, hur mycket mer ska då inte er Far i himlen ge det som är gott till dem som ber honom?

Illustration: bukett från pappa

Jag hörde en predikant berätta att han precis hade läst en nyhetsartikel om en ung kvinna i USA. Hon hade precis fyllt 21 år. Det var en bild på henne där hon satt på sin pappas axlar. I artikeln stod det att när hon nu firar 21 år så var det en födelsedag som kantades av sorg. Det var nämligen så att hennes pappa hade dött av cancer när hon var 16. Men han hade beställt och betalat i förskott så att hon skulle kunna få en bukett blommor skickad till sig på hennes födelsedag, tillsammans med en hälsning från hennes pappa. När hon nu fyllde 21, alltså efter fem år, var det den sista buketten. Och tillsammans med buketten hade han skrivit, ”jag kommer fortfarande vara med dig. Se dig om vid varje milsten så kommer jag att vara där.”

Det är fint skrivet. Och det är klart att minnet av honom finns kvar hos henne. Men förutom det är det han skriver inte sant. Han kommer inte att vara där. Det spelar ingen roll hur intensivt hon ser sig om. Därför att vår värld är en fallen värld och den är fylld av splittringar och farväl. Vi vet det. Alla vet det. Men här påminner Paulus oss om att i Kristus är Gud vår Fader. Vi är hans barn och att han är den enda som kan ge oss gåvor varje år och hälsa oss att han aldrig kommer att lämna oss eller överge oss. Därför att han är ”JAG ÄR”. Det finns inget förflutet för honom. Det finns ingen framtid för honom. Han är lika fullt närvarande i varje tid och på varje plats. Är det den Gud du känner? Är det den Gud du förtrostar på?

IV. HUR?

Sista frågan: hur ska vi vara tacksamma? Hur ska vi komma till Fadern och uttrycka vår tacksamhet? Svaret är: i Jesu Kristi namn. Det innebär att vi kommer till Gud Fadern på grund av vem Jesus är och vad Jesus har gjort.

Jag har citerat det förr, men det är värt att återkomma till. Martin Luther förklarar evangeliet i sin lilla bok "Om en kristen människas frihet" och han försöker att förklara för världen vad det innebär att vi får Jesu Kristi meriter tillräknade oss. Han säger,

När djävulen kastar fram våra synder framför oss och deklarerar att vi förtjänar döden och helvetet bör vi tala så här: "Jag medger att jag förtjänar död och helvete. Än sen? Betyder det att jag ska dömas till evig fördömelse? På intet sätt! För jag vet en som har lidit och gottgjort å mina vägnar. Hans namn är Jesus Kristus, Guds Son, och där han är, där ska också jag vara!"

//When the devil throws up our sins to us and declares that we deserve death and hell - we ought to speak like this: "I admit I deserve death and hell. What of it? Does this mean I shall be sentenced to eternal damnation? By no means! For I know one who have suffered and made satisfaction on my behalf. His name is Jesus Christ, the Son of God, and where He is, there I shall be also!"

Jesu Kristus har lidit och gottgjort å mina vägnar. Han levde det fullkomliga liv jag aldrig kunnat leva men han tog den fördömelse som var min.

Är det inte fantastiskt, det vi läser om när Jesus firar nattvarden med sina lärjungar och det står att han tog brödet, tackade Gud och bröt det? Han tackade Gud och bröt det och sade "detta är min kropp". Han tackar Gud, bryter brödet och säger "detta är min kropp". Det är en helt fantastisk rad av ord som inte kan komma från någon annan är Guds lamm som tar bort världens synd.

Det är som att han ber till Gud och säger, "Tack Fader, att när jag bryter detta bröd är det en bild på hur jag kommer att brytas sönder. Tack Fader för att när jag delar den här bägaren så är det en bild på hur mitt blod kommer att utgjutas. Att jag kommer att vara det lamm som du har gett så att det folk du gett mig kan friköpas och förvandlas och ha evigt liv i mig. Tack Fader!"

Han bröts sönder i vårt ställe. Genom tron kan vi förenas med honom som i ett äktenskap så att allt som tillhör honom – hans rättfärdighet och hans eviga liv – blir vårt. Och i utbyte får han allt som är vårt – vår synd och vår fördömelse. Och därför kan vi komma till Fadern i hans namn. Vi är Guds barn därför att Jesus Kristus är Guds Enfödde Son och när vi förenas med honom får vi del av det barnskap som är hans.

AVSLUTNING

Vänner, den här texten är ett bud från Gud. Det är inte ett förslag. Gud befäller oss att alltid tacka honom för allt i vår Herre Jesu Kristi namn.

Vi har förstört så mycket i våra liv. Vi har förstört oss själva. Vi har förstört relationer till människor vi älskar. Dessutom har andra människor har gjort oss illa. Men på något förunderligt sätt är allt detta en del av Guds syften med våra liv. Han kommer att låta allt,

precis allt, samverka för vårt bästa. Till och med när det såg ut som att allt var förlorat och Jesus var genomborrad och lades i en grav vändes all sorg till glädje i hela historiens klimax. Din sorg och din smärta får plats där. I allt lidande och i alla motgångar har du likafullt en allsmäktig Gud och trofast Fader som vill dig väl och låter allt samverka till ditt bästa. Därför, kära vänner – låt oss vara tålmodiga i varje motgång och förundras över Guds godhet i varje medgång och låt oss vara tacksamma i allt.